

Er verschijnt een kale bol: "Tien!"

De hengels van At

Met een geweldige klap verdwijnt het indrukwekkende lichaam van At uit het zicht. Hij lijkt rechtstandig verzwolgen te worden door de aarde. Even is het stil, dan verschijnt er in het schijnsel van mijn hoofdlamp een kale bol en een wapperend net. Een hartgrondig 'shit!' schalt over het water.

We zijn knollen aan het rammen, zoals dat zo mooi heet in goed Nederlands. Het plan is om het tijgenotenrecord dat ik hier met een andere vismaat heb gevestigd, aan gruzelementen te drillen. Dat record staat op 18 vissen in vijf uur netto hengeltijd. We zijn inmiddels aardig op weg; acht schubjes en een mooie spiegel hebben reeds kennis mogen maken met onze mat en we zijn pas twee uur bezig! De tiende run is voor mij en dat betekent dat At het

schepnet hanteert. "Niet op dat randje ouwe, dat breekt zo af!", waarschuwt ik mijn vriend nog. Maar At hoort het niet, of hij wil het niet horen. En dus stort hij met een kuub klei en gras zo de plomp in. "Leef je nog?", besluit ik te vragen alvorens hem keihard uit te lachen. "Tien!", luidt het antwoord en ik kan lachen. En At lacht ook; hij vindt het allemaal even prachtig. Twee mannen doen jongensdingen en dan kan een natte broek niet deren!

Onblusbaar

Vijf jaar eerder, het is 1998. Ik ontmoet At voor het eerst. Hij werkt als portier bij de GG&GD Amsterdam en ik ben bezig met de aanleg van een nieuw netwerk voor de 112-centrale ten behoeve van de meldkamer. Het klikt direct, zowel tussen At en mij, maar ook met de GG&GD. Ik besluit te blijven en neem ontslag bij mijn werkgever. Twee jaar later werken we allebei voor het facilitair bedrijf, At als huismeester, ik als coördinator techniek. Dit is op zich allemaal niet erg spannend, maar essentieel om te weten om het vervolg van dit verhaal te snappen. De GG&GD heeft in die tijd

35 vestigingen, At is de huismeester van alle 'buitenvestigingen'; voor het hoofgebouw is er een andere huismeester. Met zoveel gebouwen te onderhouden hebben de mannen een grote werkplaats ter beschikking. En juist die werkplaats, besef ik nu, is de plek waar mijn smeulend karpervuurtje met veel geweld oplaaide en tot de dag van vandaag onblusbaar lijkt.

Ik ben inmiddels weer aan het vissen geslagen na een periode van geheelonthouding. Vooral de snoek moet er aan geloven; zo nu en dan ga ik pennen op karper, maar erg succesvol ben ik niet. At weet dat ik vis en ik weet dat hij vroeger ook wel eens hengelde. Als ik op een vrijdagmiddag de werkplaats binnenwandelaar, zie ik At juist een groene foedraal op de zaagtafel neerleggen. Direct wil ik weten wat hij van plan is! "Wat ga je doen man? Wat is dat? Zijn dat hengels? Waar haal je die vandaan dan?" At draait zich om en legt één van zijn

Altijd dikke pret met At aan de waterkant.

Nummer 9; drie minuten later stortte hij te water.

enorme klauwen op mijn schouder. "Dat Rolfie, dat zijn mijn hengels, mijn karperehengels!" En terwijl om 17.00 uur de ambtenaren zich 'en masse' huiswaarts begeven, zit ik twee uur lang ademloos naar At te luisteren. Een volstrekt bizarre

situatie, want normaal ben ik de ouwehoer en houdt At zich wat meer gedeisd, nu niet. Hij vertelt mij over vast-lood en boilies, de hairrig en over hoe het zelfhaaksysteem werkt. Natuurlijk had ik er wel eens van gehoord maar er eigenlijk verder nooit over nagedacht. Ook ik was ooit van mening dat 'pieperen' niets met vissen te maken heeft. Gelukkig 'sloeg' At die oogkleppen van mijn hoofd en een week later zaten we te vissen op de Bosbaan. Ik wist niet wat er gebeurde!

Blue Curaçao

En toen ging het rap! Binnen een maand had ik twee hengels met vrijloopmolens, wist ik de driekamerknoop met mijn ogen dicht te leggen en was ik samen met At de trotse eigenaar van 25 kilo Blue Curaçao boilies! En dat voor het luttele bedrag van slechts 45 euro, echte topballen dus. Maar goed, wisten wij veel. We vingen buitensporig goed vis en beleefden veel plezier aan elkaars gezelschap en malle fratsen. Zo ging dat drie jaar lang goed, tot het moment dat ik mijn visserij verder wilde uitbou-

wen. Tegelijkertijd vond At het nodig om zijn toch al bizar sterke lijf nog fitter te maken door een abonnement op een sportschool te nemen. En dus dreven we wat visserij betreft toen uit elkaar, de vriendschap bleef echter fier overeind. Als ik weer eens half verrot het kantoor binnen kwam strompelen, na een nachtje hard drillen, was hij altijd degene die naar de koffiemachine liep en een 'zwart-met-suiker' voor mij tapte. Dan vertelde ik mijn avonturen en zat hij blij te grijnzen. Nooit heb ik enige afgunst of een andere nare emotie bij hem kunnen bespeuren.

In 2007 verlaat ik de GG&GD en begin voor mijzelf, At blijft en we bellen maandelijks met elkaar. Af en toe komt hij langs als ik zit te vissen en dan laat ik hem drillen. Dan is meteen het goede gevoel er weer en praten we over die keer dat hij in het water lazerde en zo blij 'Tien!' riep. En dat we het allebei maar niet konden begrijpen dat we daarna niks meer ving en dat het tijgenotenrecord tot op de dag van vandaag nog steeds staat.

Niet meer

Op 5 juni 2012 stierf At. De kanker velde hem. Met At ging er in mij ook wat dood. Terwijl we elkaar nog maar sporadisch zagen, waren we echte vrienden. Maar zijn dood was gewoon zo onwerkelijk. Die grote, sterke At, die mij met mijn ruim tachtig kilo, als een vliegje aan mijn broek kon optillen met één hand terwijl hij met de andere hand een bakkie 'zwart-met-suiker' voor mij tapte, dood? Die kleine, lieve jongen in dat immens sterke mannenlijf, dood? Ik heb heel hard gehuild en gevraagd aan zijn vrouw of ik op zijn uitvaart mocht spreken. Dat mocht en in een kerk met 300 mensen zei ik ondermeer dit:

'Heb je pijn pappa?' Mijn zoontje van zeven ziet dat ik zit te huilen. Ik heb mijn kinderen uitgelegd dat er alleen gehuild wordt als je pijn of verdriet hebt. Niet om een ijsje, niet om een doos Lego. 'Nee, jongen, ik heb geen pijn, pappa heeft verdriet.' Ik probeer het hem uit te leggen, dat pappa's vriend dood is, of beter: dat pappa's vriend overleden is en dat pappa dat heel erg vindt. Hij begrijpt het. De eerste keer dat hij ziet dat ik verdriet heb, echt verdriet en hij begrijpt het. Dankzij jou At. Dankzij jou. Ik had het hem alleen liever over een jaar of 25 uitgelegd.

Jaren 50, Attie op zijn 'thuiswater' in Enkhuizen.

At is mijn vriend. Toon Hermans had het over vriendschap en had het over samen lachen en samen grienen. Dat dat moet kunnen in een echte vriendschap. Welnu, in dat geval waren wij hele, hele, hele echte vrienden. Behalve grienen hebben we ook meermaals elkaar bijkans de hersens ingeslagen. Behalve gelachen, hebben we simultaan in onze broek gepist van het gieren.

De hengels van At

Een paar maanden geleden belde Irene, At's weduwe, dat er nog hengels van At staan en dat zij zeker weet dat hij graag had gewild dat ik ze zou krijgen. Ik heb een brok in mijn keel en weet mijn tranen maar net in te houden. Ik haal ze op. De hengels van At gaan binnenkort twintig keer krom in vijf uur vistijd. Dat record is van ons vriend, dat beloof ik je!

Rolf Bouman

Mijn vriend en ik.

